

до днес на сливенската фамилия Арсенювци, която по прадѣди е сжщо прѣселена отъ Асѣницъ, отъ дѣто си води и изкривеното прѣзиме Арсенювци. Казаната фамилия не помни въ рода си нито едно име Арсенъ. Очевидно е, прочее, че Асѣницъ не може да носи освѣнъ слѣдитъ на името Асѣнъ, и то на какво друго историческо лице, ако не на нѣкой отъ Асѣновската династия. Явява се въпроса, да ли крѣпостъта Асѣницъ е останала отъ първитъ братя Асѣновци или отъ Асѣнъ II? Сждейки отъ даннитъ, че тия братя, прѣди да подкачатъ възстанието, сж имали своитъ кули и владѣния въ Балкана и при това избиратъ за столица Търново, близката на Сливенъ и лѣжаща между него и Търново крѣпостъ Асѣницъ ще е останала именно отъ Петровия братъ Асѣнъ. Това ще се потвърди отъ факта, че възстанието се почна въ Източния Балканъ и че операционната база на възстаналитъ бѣ надъ Сливенъ, дѣто и се тури началото на новата българска столица. Въ какъвъ размѣръ сж били владѣнията на тия Асѣновци, не е извѣстно, па и мжчно е да се посочи близката на Асѣницъ мѣстность Прѣдѣлъ, като останала именно съ име отъ границитъ на Асѣновитъ владѣния. Но фактъ е, че тия братя, като царски потомци или по-скоро боляри, сж се ползували прѣзъ византийския режимъ съ извѣстни привилегии или сж били васали¹⁾.

¹⁾ Данни за васалитета на редица български знатни и военачалници въ заваренитъ отъ виз. робство широки български граници ще се намѣрятъ и въ хроникитъ за разнитъ кръстоносни походи прѣзъ П-ва въ тая епоха. Въ всички отъ тѣхъ се пише, че отъ Унгария за Бѣлградъ кръстоносцитъ стѣпватъ въ българска, а не византийска земя. Прѣзъ похода на Готие (1096), комендантътъ на Бѣлградската крѣпостъ, Никица, у повечето хроники се нарича *Dux Bulgarorum*. (Guizot, *Collect. des mém.* т. XVI. 54—63). Кръстоносцитъ отъ Бѣлградъ до Нишъ се биятъ не само съ българи, но и съ българска войска. Когато Воємѡнд минава отъ Драчъ за Ц-дъ той нагазилъ България (днешна Македония въ много по-широки граници), а въ Scodra (пакъ тамъ) намѣрилъ *le roi des Esclavons*, което трѣбва да се чете: български васалъ на Византия, и което е единъ примѣръ отъ все още кипящето българизиране на славянитъ на югъ въ П-ва. ср. *ibid.* 112, и *Reimondi de Agiles Canonici Podoensis*, 139—140, за *Sclavonia* и *Sclavi* въ Македония и въ грѣцкитъ краища. Интересно е още, че единъ отъ първитъ вождове на убития въ Драчъ